

Вулфголл

КУПИТИ

Про книгу

Англія, двадцяті роки XVI століття. Країна на межі катастрофи: якщо король Генріх VIII помре, не залишивши спадкоємця, неминуче почнеться громадянська війна. І ось на арені історії з'являється Томас Кромвель, син коваля-бунтівника, політичний геній, чиї засоби впливу — підкуп, погрози й лестощі.

Та він має величну мету — перетворити Англію відповідно до своєї волі та бажань короля, котрому він віддано служить. Гіларі Мантел із притаманною їй глибиною та психологічною проникливістю створила епічну картину суспільства на великому історичному зламі, де мало не кожен із героїв з відвагою та пристрастю кидається на зустріч власній долі.

Моїй неповторній подрузі
Мері Робертсон присвячується.

ЗМІСТ

Дійові особи.....	7
Генеалогічні дерева.....	11

ЧАСТИНА ПЕРША

I. За малим морем. Патні, 1500.....	16
II. Батьківство. 1527.....	30
III. В Остін-Фраярз. 1527.....	48

ЧАСТИНА ДРУГА

I. Візит. 1529.....	60
II. Таємна історія Британії. 1521 — 1529.....	80
III. Спиток — не збиток. День усіх святих, 1529.....	170

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

I. Фокус із трьома картами. Зима 1529 — весна 1530.....	176
II. Люб'язний мій Кромвелю. Весна — грудень 1530.....	214
III. Мертві нарікають із могил. Святки 1530.....	286

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

I. Зроби обличчя. 1531.....	300
II. «Ах, чим би любій догодити? ». Весна 1532.....	352

III. Рання обідня. Листопад 1532.....	429
---------------------------------------	-----

ЧАСТИНА П'ЯТА

I. Чорна Anna Regina. 1533.....	432
II. Плювок диявола. Осінь-зима 1533.....	499
III. Око художника. 1534.....	541

ЧАСТИНА ШОСТА

I. Супрематія. 1534.....	546
II. Карта християнського світу. 1534 — 1535.....	597
III. До Вулфголла. Липень 1535.....	659
Від автора.....	670
Подяки.....	671

I

ЗА МАЛИМ МОРЕМ

Патні, 1500

— Ану вставай!

Збитий з ніг, приголомшений, мовчазний, він упав, розтягнувшись на весь зріст на бруківці двору. Його голова повертається набік; його очі звернені до воріт — так, ніби хтось може прийти йому на допомогу. Тепер його можна вбити одним точно завданим ударом.

Кров із рани на його голові — батько почав саме з неї — збігає цівкою по його обличчю. Крім того, він засліпнув на ліве око, але, скосивши набік праве, бачить, як розходиться шов на батьківському черевуку. Шпагат вискочив зі шкіри, і жорсткий вузол, зачепивши його брову, утворив на ній іще одну рану.

— А ну вставай! — кричить зверху вниз Волтер, примірюючись,

куди вдарити наступного разу.

Він підводить голову на дюйм чи два і повзе на животі, намагаючись не вистромляти руки, по яких залюбки потоп-чється Волтер.

— Ти що, вугор? — запитує родитель. Відбігає підтюпцем, розганяється й завдає наступного удару.

Удар вибиває з нього дух. Йому здається, що це кінець. Його чоло знову торкається землі. Він лежить, очікуючи, поки Волтер на нього наскочить. Собака Белла гавкає, зачинена в сараї. Я сумуватиму за нею, думає він. Двір пахне пивом і кров'ю. Нижче за течією на березі річки хтось кричить. Нічого не болить, а може, болить відразу все, оскільки немає окремого болю, який він міг би вирізнити. Але холод пронизує його, проникаючи через одне-єдине місце — вилицю, що торкається кругляку.

— Ти глянь, ти глянь! — волає Волтер. Він стрибає на одній нозі, немов танцюючи. — Ти глянь, що я накоїв! Порвав черевика об твою довбешку!

Дюйм за дюймом. Дюйм за дюймом уперед. Нехай обзиває тебе вугром, хробаком чи повзучим гадом. Не піднімай голови, не зли його. Ніс забитий згустками крові — доводиться дихати через відкритий рот. Батько на мить відволікається на втрачений добрий черевик; це дає йому передих, щоби проблюватися.

— Оце діло! — реве Волтер. — Заблуй тут усе!

Заблуй мою добру бруківку.

— Ну ж бо, хлопче, вставай! Подивимось, як ти встанеш. Ради повзучого Христа, вставай на ноги!

«Повзучого Христа? — думає він. — Що це значить?» Його голова повертається набік, його волосся потрапляє в його ж блювотину, собака гавкає, Волтер ричить, над водою лунають церковні дзвони. Він відчуває дивний рух, немов брудна земля стала Темзою. Вона колишеться й хилитається під ним; він випускає повітря, один протяжний останній видих. Усе, тепер точно прибив, говорить Волтерові чийсь голос. Але він затуляє вуха — а може, йому затуляє їх Бог. Його утягує течія; глибокий, чорний приплив несе його геть. Наступне, що він пам'ятає, — уже майже полудень, і він стоїть, підпираючи одвірок «Пегаса, Летючого Коня».

Сестра Кет виходить із кухні з тацею гарячих пирогів. Побачивши його, вона ледь не випускає пироги з рук. Її рот розкривається від несподіванки.

— Ти дивись на нього!

— Кет, не кричи. Голова болить.

Вона кличе чоловіка, волаючи на всю горлянку:

— Моргане Вільямс!

Обертається на місці — ошалілі очі, обличчя розпашіле від пічного жару.

— Заберіть у мене тацю. Господи Ісусе, куди ви всі поділися?

Беллу того разу, коли вона випала з човна.

Його трусить від голови до ніг — достоту так, як трусило

Вбоігає дівчина.

— Хазяїн поїхав до міста.

— Я знаю, дурна. — Від несподіваної появи брата Кет геть про все забула. Вона тикає дівчині тацю. — Якщо кинеш там, де лазять кішки, я тобі так вуха надеру — зірниці засвітять! — Звільнивши руки, вона на мить стискає їх у несамопитій молитві. — Знову бився, чи це батько тебе так розмалював?

Так, каже він, шалено киваючи, від чого з носа вилітають згустки крові; так, указує він на себе, ніби кажучи: тут був Волтер. Кет вимагає таз, воду, воду в тазі, рушник і щоб негайно з'явився диявол і забрав до пекла свого слугу Волтера.

— Сідай, поки не впав.

Він намагається пояснити, що тільки-но встав. Там, на дворі. Може, годину тому чи навіть день — а може, сьогодні вже не сьогодні, а завтра; втім, якби він пролежав там добу, Волтер напевне прийшов би і вбив його за те, що валявся на дорозі; або його рани трохи затягнулися б, і тепер йому боліло би просто всюди, так, що годі поворухнутися. Завдяки близькому знайомству з кулаками й черевиками Волтера він добре знає, що другий день може бути набагато гіршим за перший.

— Сядь. Не базікай, — каже Кет.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ